

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr.102.325 van 21 december 2001.
in de zaak A. 114.286/XIV-7710.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat L. KAKIESE,
 kantoor houdende te 1060 BRUSSEL,
 Bosniëstraat 47

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 18 december 2001 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 12 november 2001 tot weigering van toegang tot het grondgebied van het Rijk met terugdrijving, aan de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht;

Gelet op de beschikking van 19 december 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikking van 19 december 2001 van de XIe Kamer waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 19 december 2001 om 15.00 uur en waarbij de persoonlijke verschijning van verzoekster wordt bevolen;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van de Advocaten I. GABRIELS en L. KAKIESE, die verschijnen voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur M. STERCK, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 18 januari 2001, in haar eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat verzoekster, met een vervalst C. paspoort en onder een valse identiteit, die voorkomt op haar vliegtuigticket en die luistert naar de naam E. D., van C. nationaliteit, geboren te M. op 17 augustus 1979, België binnenkomt op 7 november 2001 en aan de grenscontrole te Zaventem door de federale politie wordt onderschept; dat op 7 november 2001 aan verzoekster een bijlage 11, met name een beslissing tot teruggedrijving wordt overhandigd en dat zij naar het INAD-centrum wordt overgebracht; dat verzoekster zich op dezelfde datum vluchteling verklaart overeenkomstig artikel 50, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder de volgende identiteit: XXX, geboren te K. (XXX) op 20 januari 1981 en van XXX nationaliteit; dat verzoekster in het bezit is van een vliegtuigticket nr. 4084250009172, met als reisweg K.-P.; dat verzoekster op 9 november 2001 om de bijstand verzoekt van een tolk L. voor het onderzoek van haar asielaanvraag; dat zij erkent erover geïnformeerd te zijn dat de taal waarin haar asielaanvraag zal worden onderzocht door de bevoegde instanties het Nederlands is; dat zij op 9 november 2001 wordt verhoord door de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met haar asielaanvraag; dat op 12 november 2001 de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van toegang tot het Belgisch grondgebied neemt, met teruggedrijving naar de grens; dat verzoekster op 13 november 2001 dringend beroep aantekent tegen voornoemde beslissing bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat zij op 23 november 2001 wordt opgeroepen voor verhoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat, na een grondig verhoor van verzoekster in aanwezigheid van een tolk L. en in aanwezigheid van haar Advocaat L. KAKIESE, de bestreden beslissing van 5 december 2001 tussenkomt die aan verzoekster op dezelfde datum wordt ter kennis gebracht;

2. Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt luidt :

“(…)

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit K.. U woonde er samen met uw ouders, broers, zussen en grootmoeder in de gemeente M. Sinds 5 juli 2001 bood uw vader onderdak aan een vriend van hem, S. Die verliet elke ochtend de woning en kwam 's avonds terug. De avond van 12 oktober 2001 dook hij niet op. Op 13 oktober 2001 kwam een man in burger 's morgens uw vader vragen waar S. was. Uw vader antwoordde dat S. de vorige dag niet thuisgekomen was. Plots vielen zes militairen binnen, die op bevel van de man in burger het huis doorzochten. Ze vonden twee wapens en nadat uw vader opnieuw het antwoord schuldig was gebleven op de vraag waar S. was, schoten ze hem neer. Ze stelden jullie dezelfde vraag en gingen daarna weg, met de mededeling dat ze nog zouden terugkeren om S. te vinden. De volgende dag stuurde uw moeder haar kinderen weg; u bracht ze naar een vriendin van haar in de wijk M. Op 18 oktober 2001 kwam uw grootmoeder u daar opzoeken met het bericht dat de militairen de vorige dag waren teruggekomen en uw moeder gedood hadden. Op 6 november 2001 kwam ze terug in het gezelschap van een heer; samen brachten ze u naar de luchthaven, waar u het vliegtuig naar België nam. Daar kwam u dezelfde dag aan. U werd er op de luchthaven door de Federale Politie tegengehouden (cf. rapport dd. 7 november 2001 met nummer PA/1 515/VVR), waarna u op 7 november 2001 asiel aanvraagde.

U maakte niet aannemelijk dat er in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève bestaat. U stelde vervolging te vrezen omdat uw vader onderdak bood aan een vriend, die door de militairen gezocht werd en na een huiszoeking wapens bleek te bezitten, waarna ze uw vader doodden. Maar het valt niet in te zien hoe u hierdoor een doelwit voor vervolging van de autoriteiten zou kunnen geworden zijn, laat staan nu nog zijn. Uw relaas bevat immers geen enkele aanwijzing dat u zelfs maar verdacht kon worden van enige band met die vriend. U kende die man niet, wist niet wat hij beroepshalve deed en evenmin waarom hij gezocht werd; uw enige band met hem bestond er kennelijk in dat u de dochter was van de man die hem als vriend tijdelijk onderdak bood, en die blijkens uw relaas zelf ook geheel onwetend was over de reden waarom zijn vriend gezocht werd en wapens had. De ernst van de door u ingeroepen vrees wordt ook gerelativeerd door de vaststelling dat uw grootmoeder, die tot uw vlucht besloot en ze regelde, kennelijk niet de noodzaak (ge)voelde uw broers en zussen, die samen met u bij uw ouders woonden en er dezelfde gebeurtenissen meemaakten en hierom net als u door uw moeder het huis waren uitgestuurd, ook te laten vluchten.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet aan bovenstaande vaststellingen iets te veranderen. Het C. paspoort met nummer VF735753, afgegeven op 3 november 1998, staat niet op uw naam en is blijkens het rapport van de Federale Politie een vervalsing. Het vliegticket met nummer 4084250009172 op dezelfde naam als het paspoort vermeldt alleen uw reisweg.

Ten slotte bevat het verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen. (…).”.

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde van voornoemd artikel betreft, uit de stukken blijkt dat de bestreden beslissing dateert van 5 december 2001 en op dezelfde dag werd ter kennis gebracht van verzoekster en dat zij tot 18 december 2001 wacht om een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden bij de Raad van State om 21.41 uur, met de omstandigheid dat zij reeds een week op voorhand wist dat de repatriëring

nakende was en zou worden uitgevoerd op 19 december 2001 om 7.45 uur; dat zij bijgevolg niet alert en diligent heeft gereageerd en er zelf de oorzaak van is dat zij het door haar ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet kan weren; dat dit nadeel vaag is en niet precies wordt omschreven en een zeer hypothetisch karakter vertoont wat blijkt uit punt 3.2.3, waar wordt ingegaan op het vluchtverhaal van verzoekster;

3.2. Overwegende dat verzoekster, wat de tweede voorwaarde betreft, een enig middel aanvoert afgeleid uit de schending van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat verzoekster bovendien doet gelden dat een manifeste appreciatiefout werd begaan, dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden en dat de rechten van verdediging niet werden gerespecteerd;

3.2.1. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als vluchteling; dat hij in deze fase van de procedure enkel kan oordelen over de eventuele schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de Vreemdelingenwet); dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in voorliggend geval de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt dat aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof kan worden gehecht, en dit op grond van de omstandigheid dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève bestaat;

3.2.2. Overwegende dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende administratieve Overheid tot de bestreden beslissing is gekomen zodat hij of zij in staat is te weten of het aangewezen is zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft; dat in de beslissing de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld en dat deze pertinent en afdoende moeten zijn;

3.2.3. Overwegende dat de bestreden beslissing steunt op twee motieven; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst (eerste weigeringsmotief) in de tweede paragraaf van de bestreden beslissing vaststelt dat verzoekster vervolging vreest omdat haar vader onderdak bood aan een vriend in de gemeente M. (K.),

die door de militairen gezocht werd en na een huiszoeking wapens bleek te bezitten, waarna ze haar vader doodden; dat niet valt in te zien, aldus de bestreden beslissing, hoe verzoekster hierdoor een doelwit voor vervolging van de autoriteiten zou kunnen geworden zijn, laat staan nu nog zou zijn; dat het relaas van verzoekster, aldus de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, geen enkele aanwijzing bevat dat verzoekster zelfs maar verdàcht kan worden van enige band met die vriend; dat verzoekster die man, die zou luisteren naar de naam S., niet kende; dat zij niet wist wat hij beroepshalve deed en evenmin waarom hij gezocht werd; dat de enige band van verzoekster met hem er kennelijk in bestond dat zij de dochter was van de man die hem als vriend tijdelijk onderdak bood, en die blijkens het relaas van verzoekster zelf ook geheel onwetend was over de reden waarom zijn vriend gezocht werd en wapens had; dat vervolgens de ernst van de door verzoekster ingeroepen vrees (tweede weigeringsmotief) wordt gerelativeerd door de vaststelling dat haar grootmoeder, die tot haar vlucht besloot en ze regelde, kennelijk niet de noodzaak voelde haar broers en zussen, die samen met verzoekster bij haar ouders woonden en er dezelfde gebeurtenissen meemaakten en hierom net als verzoekster door hun moeder het huis werden uitgestuurd, ook te laten vluchten;

Overwegende dat de twee pertinente weigeringsmotieven op het eerste gezicht de bestreden beslissing kunnen dragen; dat verzoekster ten onrechte beweert dat de bestreden beslissing hoofdzakelijk zou gebaseerd zijn op tegenstrijdigheden in haar asielrelaas; dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er geen tegenstrijdige verklaringen worden in opgesomd, zodat dit onderdeel van het middel feitelijke grondslag mist;

Overwegende dat verzoekster niet uitlegt welke manifeste appreciatiefout de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou hebben begaan en evenmin waarom en hoe het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging zouden zijn geschonden;

Overwegende dat het enig middel van verzoekster niet ernstig is;

3.3. Overwegende dat, wat de derde voorwaarde betreft, reeds werd overwogen dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor het niet tijdig kunnen weren van het door haar ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel (cf. punt 3.1.); dat vervolgens vaststaat dat het door haar omschreven nadeel weinig precies, vaag en hypothetisch is, zodat evenmin is voldaan aan de derde voorwaarde;

4. Overwegende dat de ingestelde vordering op grond van de voorgaande overwegingen, als niet ontvankelijk moet worden afgewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig december tweeduizend en een, door :

de H. D. MOONS,

wnd. Kamervoorzitter,
staatsraad,

Mevr. M. VAN LIMBERGEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.